

tečné násilné vztažení ruky, kterýžto poslednější pojem jest naplněn zprotivením se jen tehdy, směřuje-li pachatelovo jednání přímo neb alespoň nepřímo proti osobě vrchnostenského orgánu. K tomuto správnému výkladu zákona připojuje stížnost — dovolávajíc se zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. — bezprostředně závěr, že dle těchto zásad jest odsuzující výrok první stolice neodůvodněným. Z jakých úvah dospěla z oněch předpokladů k tomuto závěru, stížnost ani slovem nenaznačuje a nesrovnává vůbec s oněmi zásadami skutkový děj nalézacím soudem zjištěný. Nemůže tak učiniti, neboť toto srovnání dokazuje nepopíratelně a jasně mylnost závěru, vysloveného stížností. Rozhodovací důvody první stolice zjišťují, že stěžovatel skočil v okamžiku, kdy strážmistr K. zvedal pokrývku, již byl náklad přikryt, na vůz a popadl opratě, že strážmistr, přistoupiv na levou stranu vozu, chytil se tyče sedadla, by se též vyšvihl na vůz a jej pak zastavil, že však stěžovatel šlehal do koní a ujížděl zuřivým cvałem, že byl při tom strážmistr, jenž se držel opěradla sedadla, jelikož by byl jinak vozem odhozen, značný kus cesty vozem vlečen, při čemž se stěžovatel neustále ohlížel, visí-li strážmistr ještě na voze, a pak vždy zase popoháněl koně, až selhaly síly strážmistrový, takže musel tyč sedadla pustiti, načež byl vozem odhozen a zůstal v bezvědomí ležeti na silnici. Dle těchto zjištění dotýkala se činnost stěžovatelova — spočívající ve šlehání a popohánění koní — prostřednictvím koně a vozu těla vrchnostenské osoby. Stěžovatel uplatňoval touto činností svou fysickou vládu nad koněm do vozu zapřaženým. Pohyb koně a vozu — pozitivním jednáním stěžovatelovým vyvolaný a způsobený — přenášel tělesnou sílu stěžovatele i na samu osobu vrchnostenskou. Úsilí, stěžovatelem vynaložené, účinkovalo takto na tělo a tím i na vůli vrchnostenské osoby stejnou, ne-li větší měrou, než kdyby byl stěžovatel vztáhl ruku proti vrchnostenské osobě přímo a bezprostředně, a donucovalo, ba donutilo ji, by upustila od zamýšleného úkonu, chtěla-li se uvarovati vážné újmy na těle, z činnosti stěžovatelovy jí hrozící. Správně shledal proto nalézací soud v popohánění a šlehání koně, zapřaženého do vozu, jehož se vrchnostenská osoba držela, skutečné násilné vztažení ruky na tuto osobu a vzhledem k úmyslu, ve výroku rozsudku zjištěnému — zmařiti prohlídku vozu vrchnostenskou osobou u vykonávání služby skutkovou podstatu zločinu podle Šu 81 tr. zák.

Čís. 1576.

Předpokladem beztrestnosti podle Šu 187 tr. zák. jest, aby pachatel nahradil škodu sám, nebo jiný ze jmění pachatelova.

Nahradil-li škodu za svéprávného otce ze svého jmění, neprospívá to pachateli.

(Rozh. ze dne 29. března 1924, Kr I 761/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-

měřících ze dne 20. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř. Dovojuje, že první soud porušil zákon, nepřiznav obžalovanému beztrestnost z důvodu účinné lítosti podle §u 187 tr. zák. přesto, že zjistil, že celou škodu z trestného činu nahradil včas otec obžalovaného k synovu podnětu, poněvadž syn, nemaje vlastních prostředků, byl nucen prosit otce o příspěví. Svou žádostí za otcovo příspěví projevil prý obžalovaný pevnou vůli, škodu nahraditi, a, poněvadž ze svědeckého protokolu otcova vychází na jevo, že bude požadovati vydané peníze od syna zpět, pokud se týče že je srazí z jeho dědického podílu, lze prý říci, že škoda b u d e j e d n o u skutečně nahrazena z vlastních prostředků stěžovatelových. V tom, jakož i v okolnosti, že ke včasné a dobrovolné náhradě došlo jen na žádost obžalovaného a jeho spolupůsobením, dlužno prý spatřovati předpoklady účinné lítosti ve smyslu §u 187 tr. zák. Zmateční stížnost není odůvodněna. Předpokladem beztrestnosti krádeže, zpronevěry a podílnictví na nich dle §u 187 tr. zák. jest, aby pachatel sám nahradil celou škodu, z trestného činu vzešlou, včas a dobrovolně, t. j. z účinné lítosti. Nahradil-li škodu n ě k d o j i n ý z a n ě h o, neprospívá to pachateli, leč kdyby tento (pachatel) učiněný náklad jemu (jinému) nahradil nebo vedle něho také sám poškozenému náhradu celé škody (ještě jednou) poskytnul. Kdyby škodu nahradil zákonný zástupce za nesvéprávného pachatele z jeho majetku a za jeho činného spolupůsobení, stačilo by to ovšem k beztrestnosti. V tomto případě však nejsou zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly beztrestnost stěžovatelu. Obžalovaný byl v době činu 27 let star a svéprávný. Jak zjišťuje rozsudek, nahradil za něho jeho otec celou škodu sice včas, t. j. dříve, než se o provinění dozvěděla vrchnost, ale nikoliv jako jeho zákonný zástupce, a také ne z jeho majetku, nýbrž ze svého jmění. Ze svědecké výpovědi otcovy zjistil soud, že otec očekává, že mu syn jednou vynaložené peníze vrátí, ale nemohl zjistiti, že synovi ony peníze daroval nebo zápůjčkou poskytl nebo konečně, že si je srazí ze synova dědického podílu. Soud tedy zjišťuje, že škoda byla nahrazena ze jmění otcova, nikoliv z prostředků, náležejících do majetnosti synovy. Že obžalovaný při náhradě škody jakýmkoliv způsobem činně spolupůsobil, nebo snad otci náklad nahradil, rozsudek nezjistil a obžalovaný vůbec netvrdil. Zjištěno jest pouze, že otec obžalovaného na pouhé synovo sdělení, že u konsumního spolku byl objeven schodek 2.000 K, poukázal spolku 1.700 K hotově a zbytek, nedostávající se do 2.101 Kč 28 h zaplatil ve lhůtách. Z těchto zjištění plyne správnost závěru nalézacího soudu, že škodu nahradila o s o b a t ř e t í, n i k o l i p a c h a t e l s á m z ú č i n n é l í t o s t i, tím spíše, že tento při náhradě škody ani činně nespůsobil ani k ní vlastních majetkových prostředků neposkytl. Právní posouzení věci odpovídá tedy správnému výkladu zákona. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.